

Arrest

nr. 134 279 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2014 houdende het inreisverbod (bijlage 13 *sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 november 2011 en 13 december 2011 wordt de verzoekende partij uitgenodigd een B-kaart voor te leggen.

1.3. Op 9 februari 2012 richten de Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten. Op 10 februari 2012 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de overname van de verzoekende partij en op 17 februari 2012 wordt de verzoekende partij overgedragen aan België.

1.4. Op 28 maart 2012 richten de Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten. Op 10 april 2012 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de overname van de verzoekende partij.

1.5. Op 27 maart 2012 wordt de aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een arbeidskaart geweigerd. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in.

1.6. Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de voornoemde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De ambtenaar van de burgerlijke stand start een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw R.Z., van Belgische nationaliteit. Het onderzoek wordt op 7 augustus 2012 stopgezet daar mevrouw R.Z. verlengd minderjarig werd verklaard en derhalve geen huwelijk kon afsluiten.

1.8. Op 4 december 2012 wordt het beroep vermeld in punt 1.5. gegrond verklaart en wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een arbeidskaart.

1.9. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 4 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissing van 26 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard wordt ingetrokken. Dezelfde dag wordt de verzoekende partij gemachtigd tot verblijf tot 12 januari 2014.

1.11. De arbeidskaart van de verzoekende partij wordt op 17 april 2013 ingetrokken.

1.12. Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij ze de beslissing van 4 maart 2013 waarbij de verzoekende partij gemachtigd wordt tot verblijf, intrekt.

1.13. Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1., ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de voornoemde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Op 3 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing stelt de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 134 278 van 28 november 2014 van de Raad.

1.15. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.16. Op 16 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing stelt de verzoekende partij eveneens een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder rolnummer 158 816.

1.17. Op 28 augustus 2014 doet de verzoekende partij een huwelijksaangifte.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens overschrijding van de termijn om een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de thans bestreden beslissing. Zij stelt dat conform artikel 39/57 van de vreemdelingenwet een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring dient te worden ingesteld binnen de dertig dagen. De verwerende partij wijst er op dat het bestreden inreisverbod werd genomen op 3 januari 2014 en dat het op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, zodat onderhavig beroep laattijdig.

Betreffende de tijdigheid *ratione temporis* stelt de verzoekende partij dat zij op 16 augustus 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten verkrijgt, welke beslissing in de motivering vermeldt dat zij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar, dat deze beslissingen zouden betekend zijn op 3 januari 2014. De verzoekende partij betwist ten stelligste dat zij deze documenten zou verkregen hebben en benadrukt dat zij geen kennis had van deze beslissingen, laat staan van de mogelijkheden om hiertegen een hoger beroep in te dienen bij de Raad, dat daarom door haar toenmalig raadsman op 18 augustus 2014 een schrijven gericht werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin wordt verzocht beide voornoemde beslissingen te willen overmaken, dat op 19 augustus 2014 het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten werden overgemaakt aan de raadsheer van de verzoekende partij en zij aldus pas op dit ogenblik effectief kennis kreeg van beide beslissingen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat na lezing van de bestreden beslissing, het haar volkomen onduidelijk is op welke wijze de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht, dat dit ook niet blijkt uit de bestreden beslissing, dat de akte van kennisgeving blanco is, dat op de bestreden beslissing nergens de datum van kennisgeving is aangebracht en dat ook de stempel van de overheid nergens te bespeuren is. De verzoekende partij meent dat het enige wat te zien is haar handtekening is op de bestreden beslissing, doch niet op de akte van kennisgeving.

De verzoekende partij herhaalt dat zij absoluut onwetend was over de bestreden beslissing, laat staan wanneer deze ter kennis werd gebracht en wanneer haar een afschrift zou overhandigd zijn. Zij durft te vermoeden dat de politiediensten die haar op 3 januari 2014 van haar vrijheid hadden beroofd, haar verschillende papieren ter ondertekening hebben voorgelegd zonder haar daarvan een afschrift ter beschikking te stellen dan wel haar enige informatie te geven over de bestreden beslissing. Zij benadrukt dat zij hierover enkel een vermoeden heeft, hetgeen objectief gestaafd wordt door het gegeven dat de akte van kennisgeving volledig blanco is, de datum van de kennisgeving nergens vermeld is, zelfs de stempel van de overheid volledig ontbreekt. Zij herhaalt dat pas op 19 augustus 2014 het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten overgemaakt werden aan haar raadsman via e-mail, dat enkel op dit moment er voldoende zekerheid bestaat dat zij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. De beroepstermijn van dertig dagen begint volgens de verzoekende partij derhalve te lopen vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending per e-mail, zijnde 20 augustus 2014, zodat het onderhavige beroep binnen de wettelijke termijn is ingediend.

Ondergeschikt benadrukt de verzoekende partij dat minstens blijkt dat haar geen afschrift van de bestreden beslissing werd overgemaakt en dat haar hierover geen enkele informatie werd verstrekt. Aangezien geen afschrift, noch informatie werd meegedeeld, blijkt volgens de verzoekende partij dat de beroepsmogelijkheden niet aan haar werden meegedeeld, dat dit des te meer blijkt nu de akte van kennisgeving blanco is en dat dit element het objectief aannemelijk maakt dat minstens de beroepsmogelijkheden niet werden meegedeeld, dat wegens het gebrek aan mededeling van de beroepsmogelijkheden, de beroepstermijn van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet geen aanvang neemt waarbij de verzoekende partij wijst op artikel 2, 4° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en meent dat zij bijgevolg gerechtigd is huidig beroep in te stellen binnen de wettelijke beroepstermijn.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat ondanks het feit dat de datum van de kennisgeving en de handtekening en de naam van de ambtenaar die de beslissing heeft ter kennis gebracht ontbreken, bovenaan de datum aangegeven staat waarop de ter kennis gebrachte versie naar de verwerende partij werd verstuurd per fax. Zij wijst er op dat zij derhalve de ter kennis gebrachte versie ontving op 3 januari 2014. De verwerende partij stelt dat gelet op het feit dat de verzoekende partij het inreisverbod op diezelfde dag ondertekende, zij moeilijk kan ontkennen dat zij niet op de hoogte was van het bestaan van die beslissing. Zij wijst er verder op dat bovenaan de handtekening van de verzoekende partij geschreven staat "*Ik erken kennisgeving te hebben ontvangen van deze beslissing*". Van een volwassen man mag volgens de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis neemt van de inhoud van documenten die zij ondertekent.

De Raad wijst er op dat volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet het beroep dient te worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen bepaald in voormelde wetsbepaling is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De verzoekende partij houdt voor dat zij ten vroegste kennis heeft genomen van de bestreden beslissing op 19 augustus 2014. Echter uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing genomen heeft op 3 januari 2014. Op dezelfde dag ontvangt de verwerende partij per faxbericht de bestreden beslissing met de akte van kennisgeving waarop de handtekening van de verzoekende partij prijkt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt is het aldus wel degelijk de akte van kennisgeving die ondertekend werd.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat op de akte van kennisgeving geen datum naast haar handtekening figureert, maar uit de gegevens zoals terug te vinden in het administratief dossier kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing op 3 januari 2014, dag van het nemen van de bestreden beslissing en dag waarop de bestreden beslissing samen met de ondertekende versie van de akte van kennisgeving aan de verwerende partij werd teruggestuurd, betekend werd.

Indien 3 januari 2014 als datum van kennisgeving wordt beschouwd, is voornoemde datum de *dies a quo* die niet in de termijn wordt begrepen (cf. artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet). De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (cf. artikel 39/57, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet). De beroepstermijn neemt een aanvang op 4 januari 2014. Derhalve was maandag 3 februari 2014 de laatste nuttige dag en is het verzoekschrift dat ingediend werd op 9 september 2014 laattijdig en bijgevolg onontvankelijk. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De verzoekende partij voert geen overmacht aan, doch wijst op gebreken in de kennisgeving en is van mening dat, gelet op het ontbreken van het meedelen van de beroepsmogelijkheden, de beroepstermijn geen aanvang neemt.

Vooreerst wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier, met name de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, die, zoals reeds aangegeven, ondertekend werd door de verzoekende partij, blijkt dat de beroepsmogelijkheden wel degelijk opgenomen zijn in het desbetreffende document, meer nog dat uit het desbetreffende document, wat ondertekend werd door de verzoekende partij, blijkt dat de betrokkene geïnformeerd werd omtrent deze beroepsmogelijkheden. Uit het enkele feit dat de akte van kennisgeving geen stempel van de overheid bevat, noch een datum, kan niet worden afgeleid dat aan de verzoekende partij de beroepsmogelijkheden niet werden meegedeeld. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de beroepsmogelijkheden haar niet werden meegedeeld. De sanctie van het geen aanvang nemen van de beroepstermijn is *in casu* dan ook niet van toepassing.

Voorts kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat blijkt dat haar geen afschrift van de bestreden beslissing werd bezorgd. Vooreerst kan uit het feit dat de akte van kennisgeving geen stempel van de overheid bevat, noch een datum, niet afgeleid worden dat de verzoekende partij geen afschrift van de bestreden beslissing werd bezorgd. Verder stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de akte van kennisgeving ondertekend door de verzoekende partij, blijkt dat voornoemd document vermeldt dat aan de verzoekende partij een afschrift van de beslissing werd overhandigd.

In zoverre de verzoekende partij vermoedt dat de politiediensten die haar op 3 januari 2014 van haar vrijheid hadden beroofd, haar verschillende papieren ter ondertekening hebben voorgelegd zonder haar daarvan een afschrift ter beschikking te stellen dan wel haar enige informatie te geven over de bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij dergelijke kritiek niet dienstig kan voeren nu zij wel degelijk de akte van kennisgeving, waarin vermeldt staat dat aan de verzoekende partij een afschrift werd gegeven van de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij geïnformeerd werd over onder andere de beroepsmogelijkheden en dat de persoon die de akte van kennisgeving heeft ondertekend, *in casu* de verzoekende partij, erkent kennisgeving te hebben ontvangen van de bestreden beslissing, heeft ondertekend. De verzoekende partij betwist niet dat de handtekening die voorkomt op de akte van kennisgeving, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, haar handtekening is. De verwerende partij wijst er terecht op dat van een volwassen man mag verwacht worden dat hij kennis neemt van de inhoud van documenten die hij ondertekent. Gelet op het voorgaande kan het feit dat de akte van kennisgeving geen datum, noch een stempel van de overheid bevat, niet aantonen dat de verzoekende partij geen afschrift kreeg van de documenten die zij diende te ondertekenen noch dat zij geen informatie kreeg over de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat uit het feit dat de akte van kennisgeving geen datum, noch een stempel van de overheid bevat - terwijl uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de effectieve kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond op 3 januari 2014, daar een ondertekende versie van de akte van kennisgeving per fax werd verstuurd naar de verwerende partij op die datum - voortvloeit dat er geen kennisgeving is gebeurd of dat de beroepstermijn van dertig dagen geen aanvang neemt.

Uit het ontbreken van bepaalde gegevens op de akte van kennisgeving blijkt aldus niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat er geen effectieve kennisgeving heeft plaatsgehad of dat de verzoekende partij geen afschrift noch informatie over de bestreden beslissing of de beroepsmogelijkheden kreeg.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij de bestreden beslissing niet zou verkregen hebben en dat zij geen kennis had van deze beslissing, laat staan van de mogelijkheden om hiertegen een hoger beroep in te dienen bij de Raad.

Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER